

II.

Gij zijt dees roos, — en 'k ben alleen met u,
ter uchtend-nok o nuchter gode-teeken.
Nauw gaat de nacht op bloode waak verbleeken;
geen aêm die warend luw'.

Nog ongeraakt 't krystal der horizonnen;
Slechts, in het trilloos treuzelen dat wacht
op blanker welken van den tragen nacht,
roerloos, o roos, uw zonne.

Gij staat en wazemt straalloos, o pateen;
en — zoo gij donkert met den dage, roze, —
nóg laat de dageraad u lichtend blozen
waar 'k sta, met u alleen;

— met u alleen, die, van uw blonden luister,
gij blinde, een ongeweten zonne zijt;
gij, roos; gij, lijk dees roos. En.... ik, die lijd
In 't veilig duister....
